

Avui faig 18 anys. La mare fa dies que m'ho recorda amb una expressió d'orgull. Mai tarda a afegir-hi que ella a la meva edat va ser mare. Quan diu això, una petita espurna d'amargor s'escapa per la comissura dels seus llavis. Me l'ha explicada moltíssimes vegades aquesta història, sempre amanida de nous detalls i textures, tantíssims que sembla que li costi saber on acaba la realitat i comença la ficció. Algunes vegades van ser els meus ulls grans el que més li van sorprendre quan em va veure, altre vegades unes mans una mica massa grans o algunes altres una mata de cabells massa espessa. Quan parla, em mira, i una barreja de tendresa i nostàlgia apunten a la seva cara.

Avui també és l'aniversari de la mare. Ella fa 36 anys. Ella no va poder bufar les divuit espelmes. Va fer 18 anys estirada al llit d'un hospital. Ni tan sols li van fer cap regal especial, només una llarga col·lecció d'objectes destinats a alimentar, cuidar o vestir aquell ésser diminut que acabava d'irrompre a la família. Els meus somics, les meves primeres passes i els meus sons que volien semblar paraules li van fer oblidar que ella volia estudiar dret. Primer els meus plors i després els del meu germà li van fer oblidar durant uns anys masses coses, moltes de les quals, anys després va recordar.

Avui faig divuit anys i la mare em mira il·lusionada mentre bufo les espelmes. Avui jo bufaré 18 espelmes. Avui tindrè una pila de regals especials. Avui jo no seré mare, continuaré sent filla, i el setembre que ve començaré a estudiar a la universitat.

Avui la mare fa 36 anys. Avui bufarà 36 espelmes, avui tindrà una pila de regals especials, serà mare per sempre, i ha decidit que el setembre que ve començarà a estudiar a la universitat.

Avui faig 18 anys, però per mi, demà serà semblant a ahir.